

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har støttet sin appel på to anbringender:

For det første er det i den appellerede afgørelse med urette blevet lagt til grund, at den repræsenterende advokats uafhængighed, der skal prøves inden for rammerne af artikel 19, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, åbenbart er blevet påvirket, når den repræsenterede er en juridisk person, hvis administrerende direktør er indehaver af det advokatfirma, hvor den repræsenterende advokat er ansat.

I den appellerede afgørelse er det med urette blevet lagt til grund, at der er åbenbart, at den repræsenterende advokats uafhængighed, der skal prøves inden for rammerne af artikel 19, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, også er blevet påvirket, når klienten ganske vist er en juridisk person, hvis administrerende direktør er indehaver af det advokatfirma, hvor advokaten er ansat, men der dog for så vidt angår retssagens genstand er tale om et krav, som alle har («Popularanspruch»), hvis virkeliggørelse er i almenhedens interesse.

I den appellerede afgørelse tages det ikke i betragtning, at det forhold, at der gøres et krav, som alle har («Popularanspruch») gældende, udgør en faktor, som efter Domstolens opfattelse — alene eller sammen med andre egenskaber — kan gøre det muligt at opdele tilfældet og udtale sig om, hvorvidt repræsentantens uafhængighed åbenbart er blevet påvirket.

For det andet beror den appellerede afgørelse på den manglende opfyldelse af den pligt, der følger af artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til, inden der udstedes en afgørelse, hvorved der ikke gives medhold i en sag eller en appel, at informere en part om, at denne ifølge Retten eller Domstolen ikke repræsenteres behørigt af en advokat som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i Rettens procesreglement, sammenholdt med artikel 19, stk. 3 og 4, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, og til at gøre det muligt for denne at tilvejebringe behørig repræsentation.

Bevilling af appellen

Ved kendelse afsagt af Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) af 30. januar 2023 blev appellen admitteret i fuldt omfang.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Cluj (Rumænien) den 8. november 2022 — C SPRL mod AJFP Cluj og DGRFP Cluj-Napoca

(Sag C-696/22)

(2023/C 94/12)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: C SPRL

Sagsøgte: AJFP Cluj og DGRFP Cluj-Napoca

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 63, 64 og 66 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ om det fælles merværdiafgiftssystem til hinder for en administrativ praksis hos et skatte- og afgiftsorgan som den af hovedsagen omfattede, hvorefter den afgiftspligtige person — et selskab med begrænset ansvar stiftet mellem selvstændige erhvervsdrivende (SPRL), gennem hvilket kuratorer i insolvensprocedurer kan udøve deres hverv — er blevet pålagt supplerende betalingsforpligtelser, idet afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald er blevet fastlagt til det tidspunkt, hvor levering af ydelser som led i en insolvensprocedure fandt sted, i en situation hvor honoraret til kuratoren i insolvensprocedurer blev fastsat af skifteretten eller skiftesamlingen, således at den afgiftspligtige person var forpligtet til at udstede fakturaer senest den femtende dag i den måned, der fulgte efter den måned, i hvilken momspligten var indtrådt?

- 2) Er artikel 63, 64 og 66 i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem til hinder for en administrativ praksis hos et skatte- og afgiftsorgan som den af hovedsagen omfattede, hvorefter den afgiftspligtige person — et selskab med begrænset ansvar stiftet mellem selvstændige erhvervsdrivende (SPRL), gennem hvilket kuratorer i insolvensprocedurer kan udøve deres hverv — er blevet pålagt supplerende betalingsforpligtelser, fordi den afgiftspligtige person først udstedte fakturaer og opkrævede momsen, når betalinger for ydelser leveret som led i en insolvensprocedure var indgået, selv om skiftesamlingen havde besluttet, at betalingen af honoraret til kuratoren i insolvensprocedurer var betinget af, at der fandtes midler på debitorernes konti?
- 3) Er det for at indrømme fradragsretten i tilfælde af en samarbejdsaftale mellem brands (co-branding) indgået mellem et advokatfirma og den afgiftspligtige person tilstrækkeligt, at den afgiftspligtige person med henblik på at godtgøre en direkte og umiddelbar tilknytning mellem den afgiftspligtige persons indgående købstransaktioner og udgående transaktioner beviser, at omsætningen/værdien af de afgiftspligtige transaktioner er øget efter aftalens indgåelse, uden at fremlægge andre støttedokumenter? Hvis spørgsmålet besvares bekræftende, hvilke kriterier skal da tages i betragtning for at fastlægge det reelle omfang af fradragsretten?
- 4) Skal det generelle EU-retlige princip om overholdelse af retten til forsvar fortolkes således, at såfremt der under en national administrativ procedure til afgørelse om en klage over en afgiftsansættelse, hvormed en afgiftspligtig person er blevet pålagt supplerende moms, tiltrædes nye faktiske og retlige argumenter i forhold til argumenterne i den rapport over afgiftsmæssig undersøgelse, som lå til grund for beslutningen om udstedelse af denne afgiftsansættelse, og den afgiftspligtige person er blevet bevilget foranstaltninger til foreløbig domstolsbeskyttelse i afventning af den realitetsbehandlende rets afgørelse, nærmere bestemt udsættelse af kravets inddrivelse, kan den realitetsbehandlende ret antage, at dette princip ikke er blevet tilsidesat, uden at vurdere, om proceduren kunne føre til et andet resultat, såfremt den pågældende fejl ikke havde foreligget?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Cluj (Rumænien) den 15. november 2022 — SC AA SRL mod MFE

(Sag C-701/22)

(2023/C 94/13)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC AA SRL

Sagsøgt: MFE

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning fortolkes således, at dette princip, sammenholdt med ækvivalensprincippet, er til hinder for, at en juridisk person, der driver en virksomhed med gevinst for øje og har modtaget et ikke-tilbagebetalingspligtigt tilskud fra EFRU, kan modtage morarenter (strafrenter) fra en offentlig myndighed som følge af forsinket refusion af de tilskudsberettigede omkostninger i gyldighedsperioden for en administrativ retsakt, som udelukkede refusion, og som efterfølgende er blevet annulleret ved en retsafgørelse?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er den i den nævnte afgørelse konstaterede misligholdelse fra tilskudsmodtagerens side da relevant med hensyn til beregningen af morarentebeløbet under hensyntagen til, at den samme offentlige myndighed med kompetence til forvaltning af de europæiske midler, efter den nævnte afgørelse er blevet truffet, endeligt har erklæret, at alle omkostninger var tilskudsberettigede?